

Çalınan tablonun peşine düşeceği aklının ucundan geçmezdi.

Talihsiz

COSIMA

GERÇEĞİN PEŞİNDE

LAURA NOAKES

İLLÜSTRASYON: FLAVIA SORRENTINO

GENÇ
T
TİMAS

BİRİNCİ BÖLÜM

Cosima, *Londra Gazetesi*'nin ilk sayfasını sabahdan beri bininci kez okurken yıldızlı gecenin ışığında sırtıttı. Gazetede artık vahşice görünen bir reçel lekesi (Cos'un leziz ikinci çayının eşlikçisi) vardı ve mürekkebin bir kısmı da gri bulanıklıklar haline (Cos'un aşırı okumasının işareti) gelmişti ama söz konusu yazıyı yeniden tararken Cosima'nın sırtından saygıyla karışık bir ürperti geçti.

Hayalet. Şeyden beri en büyük hırsız... Cos ve arkadaşlarının geçen yıl Hazine Sarayı Soygunu'nu yapmalarından beri. Aradaki tek fark, İmparatorluk Sergisi'nde beş mücevher aniden ortadan kaybolunca kimsenin *onlara* görkemli bir lakap takmamış olmasıydı. Cosima, Hayalet'inkine rakip olabilecek uygun bir lakap düşünürken kaşlarını çatı. Fevkalade Arakçılar? Muazzam Hırsızlar? Sonra içini çekti. Bu konuyu Diya'ya danışacaktı. Ardından, bu düşüncüyü aklından uzaklaştırdı. Dört engelli kız ve bir aksi sihirbaz-hırsızın geçen yılın en

şaşırtıcı kriminal gizemlerinden birinin sorumlusu olduğu hepsinin tutmak zorunda olduğu bir sırdı.

Bu *Hayalet* her kimse *kesinlikle* yaptıklarının fark edilmesini istiyordu; şu anda dünyanın en meşhur suçlusuydu. Cos'un göğsünde komik bir acı vardı. Bir hayranlık ve kıskançlık karışımı acı. Yatağının kenarına tikiştirdiği çok sayıdaki kırış buruş gazeteyi düşündü: *YILDIZ ELMASI HÂLÂ KAYIP* ve *SÖMÜRGE BÜROSU KAYBOLAN MÜCEVHERLERİ ARİYOR*. Bu mücevherler onun sırrıydı, hatta geçen yılki soygunu tek seferlik bir iş sanan arkadaşlarından bile gizliyordu.

“Feneri indirebilir miyim artık, Cos?” diye sordu Dolly.
“Kolum çok ağrıyor ve şeye başlamak için sadece tek elim var...”

Cos başını salladı ve Dolly, Işıldak Fener’i Diya’nın tekerlekli sandalyesinin koluna asarken bir özür mırıldandı. Sonra da dikkatlice *Gazete’*yi katlayıp cebine koydu.

Uzaklardan bir gök gürültüsü sesi geldi. Gökyüzü kararırken serin bir rüzgâr esti ve gri fırtına bulutları dönüp dururken alacakaranlık çöktü. Cos yağmurluğuna iyice sarınırken çiseleyen yağmurun durmasını diledi.

Yıldız Elması Evi’ndeki kızların büyük bir kısmı en sonunda, bir seyahat fuarının girişinde yılan gibi kıvrılan sıranın önüne doğru yaklaşıyordu. Hepsisi de berbat bahar havasıyla hiç uyuşmayan pastel renkli üniformalar giymişlerdi. Cos, şık giyimli hanımlar ve şapkalı beyefendiler yanlarında durup beklerken sadık bastonunu sıkı sıkıya kavradı. Bu hanımlar ve beyler, tekerlekli sandalyeli, bastonulu ve kulak trompetli çocukları görünce burunlarını kıvrıp birbirleriyle fısıldaşıyordu.

Ama Cos bu gece bunu önemseyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Tepesinde, parıldayan bir tabelanın üstünde şöyle yazıyordu:

MUHTEŞEM GÖSTERİ

Bu tabela, âdeta yağmurlu karanlığı delip geçiyordu. Tabelanın arkasındaki lunapark ve panayır tezgâhlarına asılmış yüzlerce ışık altın renginde parlıyordu. Cos’un kulaklarında bir vızıltı vardı.

“Elektrik,” dedi Diya nefes nefese, “tamamen harika bir şey.”

Cos’un yanında duran Mary elinde, heyecanlı ziyaretçiler kuyruğuna girdiklerinde verilen Muhteşem Gösteri’nin resimli haritasını tutuyordu. Mary, her şeyin nerede olduğunu gösteren detaylı bir plan kadar hiçbir şeyi sevmezdi. Olasılıkları işaret etmek onun panik dalgasını kontrol etmesine yardımcı oluyordu. Histerisinin bir belirtisiydi bu. “Binecek

çok fazla oyuncak var!” dedi kalemini çıkarıp haritanın üstüne notlar almaya başlarken. “Tüm bunları görmek istiyorsak zamanımızı düzgün kullanmak zorundayız.”

Cos’un diğer yanındaki Pearl de avucunun içine kızıl renkli çizgileri olan bir panayır treni çiziyordu. Trenin yanı sıra parlak eğlence oyuncakları, çadırların dalgalanan kumaşları ve çoktan kolunun ön kısmına çizmiş olduğu ışıktandırılmış Büyük Dönme Dolap da vardı. Cos, Pearl’ün tam bir deha olduğunu biliyordu. Arkadaşı bazı sesleri ve kokuları katlanılmaz bulurdu, diğer insanlarla göz teması kurmaktan kaçınırdı ve Cos’un hayatında gördüğü en harika sanat eserlerini üretirdi. Fırçası olmadan hiçbir yere gitmezdi.

“Sanat eserlerini görmek için sabırsızlanıyorum,” diye dalgın dalgın mırıldandı Pearl, bileğinde takla atan akrobata son bir gösterişli hareket eklerken. “*Bizim gibi birinin* bir portresinin yapıldığını hayal edebiliyor musunuz?”

İki hafta önce Pearl, *Londra Gazetesi*’ni göğsüne sıkı sıkı bastırmış halde yurt odasına dalmıştı. Açıklayamayacak kadar heyecanlı olduğundan gazetenin ilk sayfasını havaya kaldırmıştı:

NADİR RESİM SATIŞA ÇIKIYOR **HASTALIKLI KADIN ESERİ DÜNYAYI SALLADI**

Londra'nın önde gelen galericilerinden Vincent & Sons, Ambrose van Hackenboeck tarafından yeni tamamlanmış portrenin bu baharda açık artırmaya çıkacağını ilan etmekten gurur duyar. Eserin astronomik bir ücret karşılığında alıcı bulması bekleniyor ve Londra'da bulunduğu süre boyunca Muhteşem Gösteri'de sergilenecek.

Hastalıklı Kadın, sosyete ev sahipleri, soylular ve kraliyet mensuplarının portreleri yapmasıyla ünlü olan, 17. yüzyılın önde gelen Hollandalı sanatçılarından biri Van Hackenboeck'un yarım boy bir eseridir. Bu tabloda, yatağa bağlı olan ve iyileşme sürecinde bir hastalığı bulunan bir hanımefendiyi resmetmektedir. Tıpkı Da Vinci'nin **Mona Lisa** eseri gibi resimdeki bu sıra dışı hanımefendinin de kimliği bilinmemektedir.

Şirketin kurucusunun oğlu olan Sir Theodor Vincent, uzun zamandır eğitimsiz kitlelere güzel eserler getirmesiyle ünlüdür. Muhteşem Gösteri'nin bir destekçisi olarak, gösteride sunulan daha küçük eğlencelerin yanı sıra bu sanat eserinin tam merkeze konmasını sağlamıştır. Van Hackenboeck tablosu, diğer güzel sanat eserleriyle birlikte özel olarak inşa edilmiş Resim Sarayı'nda sergilenecektir.

Van Hackenoeck, Pearl'ün en sevdiği sanatçılardan biriydi ama bu kadar heyecanlı olmasının gerçek nedeni, resmettiği kişiydi: engelli biri. Gazeteyi gördüğünden beri neredeyse başka hiçbir şey konuşmuyordu, heyecanı tüm evi sarmıştı.

“Keyifli *ve* bilgilendirici bir akşam olacak,” dedi Bayan Meriton, Cos’u yeniden içinde bulundukları ana çekerek. “Bu haftaki teftiş için yaptığım hazırlıklardan mükemmel bir kaçış.”

Bayan Meriton yakın zaman önce, Cos ve tüm arkadaşlarının yaşadığı Yıldız Elması Evi’nin müdiresi olmuştu. Kızlar bundan önce Bay ve Bayan Stain’in cin kokulu, cimri elleri altında yaşamışlardı. Fakat Stain kardeşlerin zalimliği ve parasal usulsüzlükleri Cos’un arkadaşları ve sıra dışı gazeteci Agatha de la Dulce tarafından açığa çıkarılınca hapsi boylamışlardı. Stain’lerin gidişinden sonra Çocuk Kurumları Denetim Kurulu, Cos’un hayatında ilk kez kızlara verilen bakımı incelemeye karar vermişti. Ama Cos hiç endişelenmemişti. Bayan Meriton, kasvetli bir günde gelen bir bardak sıcak çikolata gibiydi ve Ev’de yaptığı gelişmeler inanılmazdı. Fakat Denetim Kurulu ziyaretlerinden önce bir yığın evrak doldurmasını istemişti ve Bayan Meriton da haftanın çoğunu masasına gömülü halde geçirmişti; gözlerinin altında fırtına renginde torbalar çıkmıştı.

Cos içini çekti. “Keşke Aggie de bizimle gelebilseydi. Buna bayılırdı.”

Cos’un kolunu sıkarken müdirenin gözleri hınzırca parıldadı. Bayan Meriton ve Agatha çok yakın arkadaştı ve Aggie bir sorgunun ortasında olmadığı zamanlarda hep birlikte vakit geçirirlerdi. “Bilemezsin, belki bir anda çıkıp geliverir.”

Muhteşem Gösteri, Noel süsleri tavan arasına kaldırılır kaldırılmaz başlamıştı ve sıkıcı ocak ayında çok ihtiyaç duyulan sihri getirmişti. Her lamba direğine ve mağaza kepengine gösterinin başlayacağını ve yıldız illüzyonisti olan Şaşırtıcı Lambader'i ilan eden afişler asılmıştı. Bir gece içinde kırmızı ve altın rengi çizgileri olan sayısız çadır kurulmuştu ve Earl's Court'a taşınan heyecan verici şeyleri görmek Kensington'daki insanların heyecanla mırıldanmasına yol açmıştı.

Bolca atlıkarınca, vals dansçısı ve tezgâh olmasına rağmen ortalama bir panayırdan çok daha fazlasıydı bu. Ayrıca devasa bir tiyatro çadırı, heyecan verici kıvrımlı bir tren yolu ve *Hasıtalıklı Kadın* da dahil olmak üzere çok değerli sanat eserlerinin sergileneceği Resim Sarayı vardı. Ayrıca Yıldız Elması Evi kızları da yurt odalarına kilitlenmek yerine ilk kez büyük bir heyecanla buraya katılabilecekti.

Olağanüstü bir mucit ve mühendis olan Diya, Muhteşem Gösteri'de sergilenecek tüm yenilikçi aletleri görmek için özellikle heyecanlıydı. Cos, Diya'nın beyninin dişli çarklar ve cıvatalardan oluşan son model bir makina olduğuna ve onun değerli elektriğinden güç aldığına neredeyse ikna olmuştu.

Diya'nın son fikri, Pearl'ün havai fişekleri çok sevmesi ama yüksek sesli, beklenmedik gürültülerinden de nefret etmesinden ilham almıştı. Miles'la birlikte sessiz havai fişek üretmek için çalışmışlardı ama mucitin son birkaç haftadır söndürdüğü minik yangınlar göz önüne alındığında pek de planlandığı gibi gittiği söylenemezdi.

Diya, büyük girişteki havalı, mekanik kapılara yakından bakmak için tekerlekli sandalyesiyle öne çıktı. Biletleri, parlak

boyalı bir kabinde oturan görevli tarafından kontrol edildikten sonra ziyaretçiler tek tek içeri alınıyordu.

“Bunlara turnike deniyor,” dedi Diya heyecanla, tüylü şapkalı genç bir hanımın karşısında duran sabitlenmiş metal kol- lar dönüp içeri girmesine izin verirken. “Devrimsel bir icat.” Gözleri parıltıyor, yüzü ışıltıyordu. Ama sonra bir anda yüzü düştü ve Diya tekerlekli sandalyesini pat diye geri döndürdü.

“AYYYY!” diye bağırdı Miles, ayağını tutarken. “Bu neydi böyle?”

Cos boynunu çevirip girişe baktı. Geniş göğüslü bilet görevlisinin bakışları Diya’nın tekerlekli sandalyesine odaklanarak kızılmıştı. Her engelli insan gibi Cos da bu bakışın arkasında yatan anlamı hemen kavramıştı.

Cos, Bayan Meriton’ın kolunu çekiştirmeden önce dik dik bakan görevli önlerinde duran insanları kibarca turnikelerden geçirdi. Sonra kabininden çıkıp Bayan Meriton’ın karşısına geçerek gösterinin girişiyle aralarına girdi. “Kusura bakmayın ama *bu* çocukları içeri alamayız,” diye gürlledi, kızların üstünde dolaşan gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

Sırada arkalarında duran insanlar kıs kıs gülüp fısıldaşmaya başlayınca bu sesler Cos’un kulaklarında yankılandı.

Görevli, sanki sahneye çıkmış bir aktör gibi boğazını temziledi ve o kadar yüksek sesle konuştu ki tüm sokak söylediklerini açıkça duyabilmişti. “Talihsizlerin Muhteşem Gösteri’ye girmesi *yasaktır*.”